

יום הזיכרון תשפ"ה – דברים בבית הספר

דרור בר

בעוד מספר דקות נראה כאן את סיפורו של דרור בר. דרור נפל בג'נין במלחמת חומת מגן
אנו נמצאים בבית הספר ואני רוצה לספר לכם על חשיבות הלימודים מתוך דברים שלמדתי
במלחמת חומת מגן. (אני לא הייתי בג'נין אלא בבית לחם ואח"כ בחברון)

בחג הפסח אחרי הצהרים, התקשר אלי הביתה המפקד שלי וקרא לי לבוא לבסיס, מוקדם
ככל שניתן.

כמו כל איש מילואים עניתי לו בטלפון הנני. לקחתי את המדים והנשק שהיו לי בבית, כאן
באבני חפץ, הוספתי למכונת חבילת מצות, ויצאתי לדרך.
תוך כשעה הגעתי לבסיס שהיה על ידי ירושלים ונפגשתי עם חברי ועם מפקדי החטיבות
שחלקם הגיע ללא מדים, יש מבית המלון בו היו בחג.

לימוד מספר 1 – כל דקה ללימוד

בדקות הבודדות שהמתננו לפקודות מהמפקד – **למדתי**
ניגשתי למפקדים שנלחמו בשכם כמה ימים לפני כן וחקרתי אותם על השיטות בהם הם
נלחמו במחנה הפליטים של שכם [שיטה חדשה של כניסה לבתים דרך הקירות כי המחבל
ממתין לנו שניכנס דרך הדלת].

סיפור מספר 2 – לימודים לפני

כמה חודשים לפני כן הציעו לי בצבא לצאת לשלושה שבועות לימודי בקורס מיוחד. הסכמתי
למרות שלא חשבתי על מלחמה, תמיד טוב ללמוד ולהוסיף ידע. בכל מלחמת חומת מגן לא
היה לי מספיק זמן ללמוד דברים חדשים. כל מה שלמדתי בקורס זה – היה לי לעזר רב. מאז
אמרתי תמיד לחיילים שלי 'תלמדו כמה שיותר', במלחמה אין מספיק זמן ללמוד. כך מאז
בכל שנה אני נפגש איתם ואנו לומדים ביחד דברים חדשים.

סיפור מספר 3 – מה עושים בשבת

התגייסנו ביום חמישי, בחג אחרי הצהרים. אמרו לנו שעלינו לתכנן את כיבוש שכם.
בשבת חיפשתי כמה שעות פנויות כדי לנסוע להר גריזים (שעל יד הר ברכה) ולראות עוד
פעם מראש ההר את העיר שכם. הנסיעה היתה צריכה להיות בשבת, אך לא היססתי לרגע
– לראות פעם נוספת את המקום עליו עלי לתכנן, זו מצווה גדולה שדוחה שבת. (בסוף לפני
שהצלחתי למצוא כמה שעות לנסיעה זו – קבלנו הודעה שלא נכבוש את שכם אלא ישלחו
אותנו לעיר אחרת.

סיפור מספר 4 – השתדלות מירבית

באחד הלילות תכננו לכבוש עיר אחת. עלי הוטל תפקיד לתכנן ולהחליט היכן לשים כלים מסוימים. תכננתי בזמן הקצר שהיה לי, ושלחתי את כל הכלים למקומות מהם חשבתי שנכון להכנס לעיר.

כמה דקות לפני הכניסה לעיר הגיעו ידיעות שהמחבלים מתכננים אחרת. אי אפשר היה לשנות את מקום הכלים (לוקח הרבה שעות). הספקתי להתפלל תפילה קצרה 'ריבונו של עולם, עשיתי ככל יכולתי, השתדלתי, למדתי ועשית את הטוב ביותר לפי מה שידעתי, לא התעצלתי, למדתי וחשבתי – עכשיו אני מבקש ממך שהדברים יצליחו. כך היה. בכל חומת מגן לא נהרג אף חייל בנושאים עליהם הייתי אחראי, פרט לחייל שניגש למכונית חשודה לא כפי הפקודות שנתתי.

המסקנה שלי ללמוד ללמוד ועוד ללמוד כל אחד במה שהוא צריך ללמוד ולהיות מוכנים ולומר הנני לכל משימה, בבית בחברה ובכל מקום

שְׁמַעוֹן הַצִּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְנָסֶת הַגְּדוֹלָה.

הוא הָיָה אוֹמֵר,

עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד:

עַל הַתּוֹרָה,

וְעַל הָעֲבוֹדָה,

וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים:

יִתְגַּדֵּל (כריעה) וְיִתְקַדָּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (ועונים: אמן)

בְּעֶלְמָא דִּי בָּרָא כְרַעוּתָהּ, וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ וְיַצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (ועונים: אמן)

בְּחַיֵּינוּ וּבְיוֹמֵינוּ וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזֶמֶן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

הקהל עונה אמן ומצטרף לאמירת המשפט הבא עד "דאמירן בעלמא":

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל (כריעה), שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא (ועונים: אמן)

לְעִילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְּאָמִירָן בְּעֶלְמָא. וְאָמְרוּ אָמֵן: (ועונים: אמן)

על יִשְׂרָאֵל ועל רַבֵּן ועל תַּלְמִידֵיהוֹן ועל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. דְּעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדִישָׁתָא.
דִּי בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר. יְהֵא לָנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמִי. מִן קָדָם
אֱלֹהָא מְאִירָה שְׂמִיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׂמִיָּא חַיִּים וְשָׁבַע וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה וְרוּחַ
וְהַצְלָה, לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (ועונים: אמן)
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם (בעֶשְׂרֵת יְמֵי תְשׁוּבָה: הַשְׁלוֹם) בְּמִרוּמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ
ועל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: